

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 11CoP/2/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117213639  
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5117213639.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: JUDr. Ing. O. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. U. XXX/X, W., právne zastúpený JUDr. W. U., advokátkou, so sídlom P. B. X, W., proti žalovanej: Mgr. Ing. J. E. nar. XX.XX.XXXX, bytom H. U. XXX/X, W., právne zastúpená JUDr. Janou Ftorkovou, advokátkou, so sídlom V. Spanyola 8343/1A, Žilina, IČO: 42 063 451, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6Pc/13/2017-315 zo dňa 15.10.2018, takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej aj „BSM“) strán sporu, ktoré vzniklo uzavretím ich manželstva dňa XX.XX.XXXX. a zaniklo dňa XX.XX.XXXX., kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 21P/300/2013-102 zo dňa XX.XX.XXXX, ktorým bolo manželstvo účastníkov rozvedené, tak, že do výlučného vlastníctva žalobcu prikázal:

1. nehnuteľné veci nachádzajúce sa v k. ú. T. evidované v katastri nehnuteľností Okresným úradom Žilina, katastrálnym odborom, na LV č. XXXX ako:

stavba rodinného domu súp. č. XXX postavená na pozemku parcela KN-C č. 1382/31,  
pozemok parcela KN-C č. 1382/30 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 602 m<sup>2</sup>,  
pozemok parcela KN-C č. 1382/31 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 167 m<sup>2</sup>,  
a ďalej nehnuteľné veci nachádzajúce sa v k. ú. T. neevidované v katastri nehnuteľností:  
drobná stavba postavená na pozemku parcela KN-C č. 1382/30,  
prístrešok postavený na pozemku parcela KN-C č. 1382/30,  
oplotenie od uličnej komunikácie na pozemku parcela KN-C č. 1382/31,  
oplotenie v záhradnej časti na pozemku parcela KN-C č. 1382/31,  
spolu všetky nehnuteľné veci v zostatkovej hodnote 286.000,- eur,

2. hnutel'ne veci:

rozkladací gauč červený v zostatkovej hodnote 108,- eur,  
kožená sedacia súprava červená v zostatkovej hodnote 721,- eur,  
mikrovlnná rúra zn. Whirlpool v zostatkovej hodnote 70,- eur,  
chladnička s mrazničkou zn. Bosch v zostatkovej hodnote 358,- eur,  
umývačka riadu zn. Bosch v zostatkovej hodnote 279,- eur,  
nástené hodiny hliníkové v zostatkovej hodnote 108,- eur,  
nábytok v obývacej izbe (8 skriniek a konferenčný stolík) v zostatkovej hodnote 1.240,- eur,

televízor zn. Samsung v zostatkovej hodnote 236,- eur,  
televízor v posilňovni v zostatkovej hodnote 80,- eur,  
drevený záhradný nábytok v zostatkovej hodnote 200,- eur,  
kovový záhradný nábytok s hojdačkou v zostatkovej hodnote 200,- eur,  
vonkajší krb v zostatkovej hodnote 132,- eur,  
televízor v kuchyni zn. Orava v zostatkovej hodnote 60,- eur,  
rohová lampa päťramenná v zostatkovej hodnote 0,- eur,  
luster v obývacej izbe v zostatkovej hodnote 0,- eur,  
svietidlo v obývačke - rampové v zostatkovej hodnote 50,- eur  
a do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal hnuťelné veci:  
osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Sharan EČV: ZA 255 DT v zostatkovej hodnote 3.000,- eur,  
práčka zn. Bosch v zostatkovej hodnote 50,- eur,  
jedálenský stôl v zostatkovej hodnote 132,- eur,  
jedálenské stoličky 6 ks v zostatkovej hodnote 240,- eur,  
skrinky so šuplíkmi 3 ks v zostatkovej hodnote 240,- eur,  
kožená sedacia súprava banánovej farby 3+2+1 v zostatkovej hodnote 300,- eur,  
plazmový televízor zn. LG v zostatkovej hodnote 752,- eur,  
detské postele 2 ks v zostatkovej hodnote 120,- eur,  
písacie stoly 2 ks v zostatkovej hodnote 40,- eur,  
prádelník v zostatkovej hodnote 80,- eur,  
šuplíkové skrine 2 ks v zostatkovej hodnote 50,- eur,  
šuplíkové kontajnery 2 ks v zostatkovej hodnote 10,- eur,  
manželská posteľ s nočnými stolíkmi v zostatkovej hodnote 100,- eur,  
komoda v zostatkovej hodnote 48,- eur,  
televízor zn. Thomson v zostatkovej hodnote 80,- eur,  
luster v jedálni v zostatkovej hodnote 80,- eur.

Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej na vyrovnanie podielov z vyporiadavaného bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 123.240,76 eur do 180 dní od právoplatnosti rozsudku. Žiadnej zo strán sporu nepriznal právo na náhradu trov konania. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že po zániku bezpodielového spoluvlastníctva toho času už bývalých manželov sa títo na vyporiadaní podľa § 149 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, ďalej len „OZ“ resp. „Občiansky zákonník“ nedohodli. Keďže návrh na vyporiadanie BSM bol podaný v zákonom stanovenej lehote podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka, a to dňa 11.04.2017 boli splnené zákonné predpoklady pre vyporiadanie zaniknutého BSM formou rozhodnutia súdu. V ďalšom konaní sa súd zaoberal zisťovaním majetku, ktorý sporové strany žiadali vyporiadať. Bolo medzi nimi nesporné, že do zaniknutého BSM patria nehnuteľné veci nachádzajúce sa v k. ú. T., evidované Okresným úradom Žilina, katastrálnym odborom na LV č. XXXX ako:

a) stavba rodinného domu súp. č. XXX (vrátane jej súčastí, uvedenými v znaleckom posudku č. 24/2017 Ing. Kataríny Brezániovej zo dňa 27.01.2017 - vodovodná prípojka na pozemku parcele KN-C č. 1382/30, vodomerná šachta na pozemku parcela KN-C č. 1832/30, kanalizačná prípojka splašková na pozemku parcele KN-C č. 1382/30, elektrická prípojka na pozemku parcele KN-C č. 1382/30) postavená na pozemku parcele KN-C č. 1382/31,

b) pozemok parcela KN-C č. 1382/30 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 602 m<sup>2</sup> (vrátane jeho súčastí, uvedenej v znaleckom posudku č. 24/2017 Ing. Kataríny Brezániovej zo dňa 27.01.2017 - spevnená plocha zo zámkovej dlažby na tomto pozemku),

c) pozemok parcela KN-C č. 1382/31 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 167 m<sup>2</sup>,  
a ďalej nehnuteľné veci nachádzajúce sa v k. ú. T. neevidované v katastri nehnuteľností:

a) drobná stavba postavená na pozemku parcela KN-C č. 1382/30,

b) prístrešok postavený na pozemku parcele KN-C č. 1382/30,

c) oplotenie od uličnej komunikácie na pozemku parcela KN-C č. 1382/31,

d) oplotenie v záhradnej časti na pozemku parcela KN-C č. 1382/31.

Pokiaľ ide o ocenenie uvedených nehnuteľných vecí, súd prvej inštancie sa riadil zásadou, že pri vyporiadaní je potrebné vychádzať zo stavu v čase zaniknutého BSM, t. j. ku dňu 25.06.2014, avšak z cien zodpovedajúcim cenám za porovnateľné veci v čase vyporiadania BSM strán sporu, t. j. v čase rozhodovania súdu. Pre účely vyporiadania vychádzal zo záverov znaleckého posudku znalkyne Ing. Kataríny Brezániovej č. 24/2017 zo dňa 27.01.2017, ktorým určila všeobecnú hodnotu nehnuteľností v celkovej výške 286.000,- eur. Táto cena nebola medzi stranami spornou. Takisto medzi nimi bolo nesporné, že do zániku BSM patria aj hnuťelné veci (bližšie uvedené v bode 58. rozsudku okresného

súdu pod poradovým číslom 1. - 32. - poznámka odvolacieho súdu). Zostatkovú hodnotu hnuiteľných vecí urobili strany nespornou a súd o ich zhodnom tvrdení nemal ani dôvodné pochybnosti. Pokiaľ ide o otázku rozdelenia vecí spadajúcich do zaniknutého BSM, súd prvej inštancie rešpektoval zhodný návrh oboch strán, aby všetky nehnuteľné veci boli prikázané do výlučného vlastníctva žalobcu a súčasne vychádzal aj zo stavu užívania týchto nehnuteľností žalobcom ku dňu vyhlásenia rozsudku. Čo sa týka rozdelenia jednotlivých hnuiteľných vecí, aj v danom prípade okresný súd rešpektoval zhodný návrh oboch strán ohľadom vecí uvedených v odseku č. 58. odôvodnenia rozsudku, ale s výnimkou vecí uvedených pod poradovým číslom 13., 14., 22., 26., 28. a 29. Zvyšné hnuiteľné veci prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu a hnuiteľné veci pod poradovým číslom 1., 4., 8. až 10., 12., 15. až 21., 30. do výlučného vlastníctva žalovanej. Pokiaľ ide o hnuiteľnú vec uvedenú v odseku č. 58. odôvodnenia rozsudku pod č. 13. - plazmový televízor zn. LG (túto vec každá strana navrhovala prikázať do výlučného vlastníctva druhej strany), okresný súd ju prikázal do výlučného vlastníctva žalovanej, ktorá túto hnuiteľnú vec po rozvoze manželstva užívala a spotrebovávala jej zostatkovú hodnotu (až do mesiaca august 2018), keďže sa nachádzala v obývačke rodinného domu strán sporu súp. č. XXX, zároveň z dôvodu zníženia výšky povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanej peňažnú náhradu na vyrovnanie podielov z vyporiadavaného BSM strán sporu a napokon aj preto to, lebo žalobcovi mali byť podľa zhodných návrhov strán sporu prikázané do výlučného vlastníctva tri z piatich televízorov. Zásadne totožné kritéria (okrem kritéria užívania hnuiteľnej veci manželmi po zániku BSM, keďže nesporne táto vec bola dlhodobo neužívaná a odpojená) viedli súd k záveru o prikázaní hnuiteľnej veci uvedenej v odseku č. 58 odôvodnenia rozsudku pod č. 22., t. j. televízor zn. Thomson (túto vec každá strana navrhovala prikázať do výlučného vlastníctva druhej strany), do výlučného vlastníctva žalovanej. V prípade hnuiteľnej veci uvedenej v odseku č. 58. odôvodnenia rozsudku pod č. 14. - nábytok v obývacej izbe (túto vec každá strana navrhovala prikázať do svojho výlučného vlastníctva), okresný súd túto z hľadiska jej ďalšieho účelného využitia prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu, keďže táto vec tvorí zariadenie obývačky rodinného domu súp. č. XXX prikázaného v rámci vyporiadania zaniknutého BSM strán sporu do výlučného vlastníctva žalobcu. Pokiaľ ide o hnuiteľnú vec uvedenú v odseku č. 58 odôvodnenia rozsudku pod č. 26., t. j. kovový záhradný nábytok s hojdačkou (túto vec každá strana navrhovala prikázať do výlučného vlastníctva druhej strany), súd ju z hľadiska jej ďalšieho účelného využitia prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu, keďže jej užívanie je svojim účelom imanentne spojené s užívaním záhrady rodinného domu súp. č. XXX a pozemkov parcel KN-C: č. 1382/30 a č. 1382/31, prikázaných v rámci vyporiadania zaniknutého BSM strán sporu do výlučného vlastníctva žalobcu. Nebolo preukázané, že by žalovaná za účelom uspokojovania svojich terajších potrieb bývania užívala takú nehnuteľnosť, s ktorým bývaním by bola spojená prípadná možnosť užívania záhradného nábytku. Napokon pokiaľ ide o hnuiteľné veci uvedené v odseku č. 58. odôvodnenia rozsudku pod č. 28. a č. 29., t. j. rohová lampa päťramenná a luster v obývacej izbe obe v zostatkovej hodnote 0,- eur, okresný súd aj napriek tomu, že strany sporu pôvodne počas konania deklarovali zhodne, že tieto navrhujú prikázať do výlučného vlastníctva žalovanej, prikázal tieto do výlučného vlastníctva žalobcu, teda v zmysle záverečného návrhu žalovanej obsiahnutého v záverečnej reči jej právnej zástupkyne, keďže tieto hnuiteľné veci nepochybne tvoria zariadenie rodinného domu súp. č. XXX. prikázaného v rámci vyporiadania zaniknutého BSM strán sporu do výlučného vlastníctva žalobcu, čím bude naplnené kritérium ďalšieho účelného využitia týchto hnuiteľných vecí. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala ohľadom prikázania niektorých hnuiteľných vecí do jej výlučného vlastníctva aj záujmom maloletých detí, súd prvej inštancie vychádzajúc z rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 21P/300/2013-102 zo dňa XX.XX.XXXX uviedol, že maloleté deti strán sporu boli zverené do ich striedavej osobnej starostlivosti a súd nemá vedomosť o tom, že by došlo k zmene tohto rozhodnutia. Možno tak konštatovať, že do výlučného vlastníctva žalobcu súd prikázal hnuiteľné veci spolu v zostatkovej hodnote 3.842,- eur a do výlučného vlastníctva žalovanej hnuiteľné veci spolu v zostatkovej hodnote 5.322,- eur. Z ustanovenia § 150 OZ vyplýva, že pri vyporiadaní BSM je každý z bývalých manželov oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok. Žalobca tak s odkazom na toto ustanovenie OZ žiadal, aby sa pri vyporiadaní BSM zohľadnilo to, že zo svojho výlučného majetku mal vynaložiť na nadobudnutie spoločného majetku celkovo sumu 7.158.900,- Sk (237.631,95 eur), z toho sumu 5.700.000,- Sk získanú darom od svojich rodičov (ako to tvrdil v žalobe na základe darovacej zmluvy zo dňa 09.03.2007) a sumu 1.458.900,- Sk získanú z predaja majetku v jeho výlučnom vlastníctve (spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/4 k pozemku parcela KN-E č. 4936, k. ú. W. kúpnu zmluvou zo dňa 09.08.2006). Zásadnou spornou otázkou v konaní medzi jeho stranami tak bola otázka, vlastníctva a výšky peňažnej sumy darovanej rodičmi žalobcu H. E. a W. E. z predaja nehnuteľností v ich výlučnom vlastníctve podľa kúpnej zmluvy uzavretej s kupujúcim O. G. dňa 10.05.2006. Žalovaná v konaní poprela skutkové tvrdenie žalobcu, že

zo strany jeho rodičov išlo o peňažný dar výlučne poskytnutý žalobcovi, išlo podľa jej tvrdení o dar obom stranám ako manželom. Na základe uvedeného okresný súd vychádzal z toho, že dôkazné bremeno na unesenie pravdivosti svojich tvrdení nesie žalobca. V tomto smere poukázal aj na príslušnú judikatúru súdov (viď bod 61 a 62 rozsudku okresného súdu). Žalovaná konkrétne namietala pravosť obsahu žalobcom predloženej listiny - darovacej zmluvy zo dňa 09.03.2007 s odôvodnením, že peňažné prostriedky boli rodičmi žalobcu darované najneskôr ku dňu 08.06.2006, kedy boli pripísané na bankový účet vedený na rodičov žalobcu v J. J. a súčasne obom manželom, čo preukazuje tá skutočnosť, že dňom nasledujúcim, t. j. 09.06.2006 s časťou týchto peňažných prostriedkov vo výške 1.191.572,30 Sk žalovaná ako disponent nakladala a tieto previedla na úverový účet strán sporu v J. J. a uhradila tak ich spoločný záväzok zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 28.11.2005. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil záver, že žalobcom produkovaná listina - darovacia zmluva nebola oným titulom, na základe ktorého malo dôjsť k darovaniu peňažných prostriedkov rodičmi žalobcu, keďže značná časť týchto peňažných prostriedkov zmiešaných s peňažnými prostriedkami [ ] vo výlučnom vlastníctve žalobcu v sume 1.458.900,- Sk už bola ku dňu 09.03.2007 stranami sporu spotrebovaná (minimálne na splatenie úveru v sume 1.191.572,30 Sk, ako aj [ ] na výstavbu rodinného domu súp. č. XXX podľa zmluvy o dielo zo dňa 20.01.2006 v znení jej dodatku zo dňa 01.08.2006). Súčasne uvedený záver potvrdzuje aj samotný text darovacej zmluvy, v zmysle ktorého mali darovia odovzdať sumu peňažného daru obdarovanému bezhotovostne dňa 08.06.2007, pričom tieto mali byť použité na kúpu pozemkov parciel KN-C č. 1382/30 a č. 1382/31, k. ú. T. a výstavbu rodinného domu na ul. H. U. v W.. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že ku dňu 09.03.2007, t. j. k podpísaniu darovacej zmluvy už strany sporu boli bezpodielovými spoluvlastníkmi uvedených pozemkov, a to na základe kúpnej zmluvy zo dňa 29.11.2005, pričom kúpnu cenu uhradili [ ] ku dňu podpisu tejto zmluvy, t. j. ešte pred tým, ako rodičia žalobcu ako predávajúci vôbec uzavreli kúpnu zmluvu s kupujúcim O. G. dňa 10.05.2006. Z uvedeného vyplýva, že peňažnými prostriedkami získanými rodičmi žalobcu z predaja ich nehnuteľností kupujúcemu O. G. nemohla byť stranami sporu uhradená kúpna cena [ ] za nadobudnutie pozemkov v k. ú. T. kúpou od E. E. na základe kúpnej zmluvy zo dňa 29.11.2005. Taktiež okresný súd s istotou konštatoval, že ku dňu 09.03.2007 už bol postavený rodinný dom súp. č. XXX v BSM strán sporu, na ktorého výstavbu podľa textu spornej darovacej zmluvy mali byť ešte len použité ňou darované peňažné prostriedky. Už uvedené skutočnosti sami osebe spochybňujú pravosť obsahu darovacej zmluvy zo dňa 09.03.2007 ako súkromnej listiny. Na uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani to, že túto listinu rodičia žalobcu skutočne vlastnoručne podpísali. Pravdivosti obsahu spornej darovacej zmluvy nesvedčí ani zistenie, že k účtu, na ktorý mali rodičia žalobcu previesť finančné prostriedky, mala dispozičné právo žalovaná. Logicky z uvedeného podľa presvedčenia okresného súdu vyplýva, že rodičia žalobcu umožnili so svojimi peňažnými prostriedkami na dotknutom bankovom účte nakladať obom manželom, čím deklarovali svoju vôľu prenechať im tieto finančné prostriedky do spoločnej dispozície. Tomu nasvedčuje aj obsah výpovede svedkyne C. E. zo dňa 29.05.2018, z ktorej zásadne vyplynulo, že rodičia žalobcu darovali peniaze na výstavbu rodinného domu, ktorý mali stavať strany sporu ako manželia. Pravdivosti obsahu spornej darovacej zmluvy nenasvedčuje ani tá skutočnosť, že iba časť kúpnej ceny zaplatená O. G. podľa kúpnej zmluvy zo dňa 10.05.2006 bola zaplatená kupujúcim bezhotovostne, a to vo výške 5.000.000,- Sk a zvyšná časť v sume 2.500.000,- Sk mala byť vyplatená v hotovosti pri podpise kúpnej zmluvy dňa 10.05.2006. Samotný žalobca v podaní zo dňa 05.03.2018 tvrdil, že zvyšok darovanej sumy 700.000,- Sk mali mať strany sporu doma v hotovosti. Aj týmto je spochybnený obsah spornej darovacej zmluvy čo do výšky peňažnej sumy, ktorá mala byť darovaná, keďže podľa listiny mala byť darovaná suma 5.700.000,- Sk obdarovanému, bezhotovostne na bankový účet. Na základe týchto úvah súdu prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal z toho, že peňažné prostriedky v sume 5.000.000,- Sk deponované [ ] na bankovom účte v J. J. boli v spoločnom podielovom spoluvlastníctve strán sporu, pričom každá zo strán mala k týmto ideálny podiel o veľkosti 1/2-ice. V kontexte s tvrdením žalobcu, že na nadobudnutie majetku patriaceho do BSM strán sporu vynaložil peňažné prostriedky v jeho výlučnom vlastníctve v sume 1.458.900,- Sk nadobudnuté dňa 09.08.2006 predajom majetku v jeho výlučnom vlastníctve (spoluvlastníckeho podielu o veľkosti 1/4 k pozemku parcela KN-E č. 4936, k. ú. W. kúpnu zmluvou zo dňa 09.08.2006), okresný súd považoval v prvom rade za potrebné uviesť, že ak sú peniaze výlučne patriace jednému manželovi vynaložené na bežnú spotrebu (napr. na potraviny, dovolenku a pod.), nemožno za taký vklad do spoločného hospodárenia požadovať náhradu. Náhrada za prostriedky vnesené do BSM prichádza do úvahy len v tých prípadoch, kedy sú použité súčasne zo spoločnými prostriedkami manželov na nadobudnutie určitej veci, a to [ ] za predpokladu, že takáto vec ku dňu zániku BSM existuje, resp. nebola spotrebovaná, či nestratila hodnotu. (k tomu pozri rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22 Cdo 3421/2006 zo dňa 30.10.2007). Aj v tomto prípade tak žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať,

že peňažné prostriedky v jeho výlučnom vlastníctve v sume 1.458.900,- Sk boli použité súčasne zo spoločnými prostriedkami manželov na nadobudnutie určitej veci, a to za predpokladu, že takáto vec ku dňu zániku BSM existuje, resp. nebola spotrebovaná, či nestratila hodnotu. Žalobca tvrdil, že tomu tak bolo, avšak na preukázanie tohto tvrdenia neprodukoval žiadne dôkazy. Žalovaná skutkové tvrdenia žalobcu namietala, pričom tvrdila, že peňažné prostriedky žalobcu, ktoré boli vložené nesporne na bankový účet č. XXXXXXXXXX/XXXX vedený v J. J. I. boli zmiešané z inými peňažnými prostriedkami na tomto bankovom účte, a to či už so sumou 5.000.000,- Sk obdržanou manželmi darom od rodičov žalobcu, resp. so sumou 1.000.000,- Sk obdržanou ako kúpna cena za prevod bytu patriaceho do BSM strán sporu kúpnu zmluvou uzavretou s kupujúcim H. R. dňa 26.03.2007. Okresný súd sa tak v súvislosti s nastolenou otázkou zaoberal rozsahom peňažných prostriedkov vynaložených stranami sporu na veci nadobudnuté do ich BSM, ktoré existovali v čase jeho zániku a ktoré strany svojimi nespornými skutkovými tvrdeniami vymedzili. Pokiaľ ide o nehnuteľnosti, u ktorých okresný súd konštatoval, že patria do masy BSM, na základe vykonaného dokazovania strany sporu vynaložili na ich nadobudnutie investície : a) na nadobudnutie pozemkov parciel KN-C č. 1382/30 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 602 m<sup>2</sup> a č. 1382/31 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 167 m<sup>2</sup> v k. ú. T. na základe kúpnej zmluvy zo dňa 29.11.2005 uzatvorenej s predávajúcou E. E. sumu 307.600,- Sk, ktorú strany sporu podľa kúpnej zmluvy zaplatili pri podpise zmluvy predávajúcej v hotovosti. Skutkové tvrdenie žalobcu o tom, že v skutočnosti zaplatili predávajúcej E. E. kúpnu cenu v sume 1.200.000,- Sk, nepovažoval súd prvej inštancie za preukázané (viď bod 63. písm. a/ rozsudku okresného súdu); b) na výstavbu stavieb nadobudnutých do BSM strany sporu vynaložili na základe zmlúv o dielo uzavretých so zhotoviteľom ART WOOD, s. r. o. celkovo sumu 3.126.126,37 Sk; c) na výstavbu stavieb a zabezpečenie zariadení predmetov týchto stavieb nadobudnutých do BSM strany sporu vynaložili nesporne podľa faktúr predložených žalovanou (č. l. 107 až 127 a 142 spisu) celkovo sumu 834.189,50 Sk; d) na výstavbu stavieb a zabezpečenie zariadení predmetov týchto stavieb nadobudnutých do BSM, na úpravu záhrady, úpravu parkovacieho miesta a nákup vstavaných spotrebičov strany sporu vynaložili nesporne celkovo 783.000,- Sk a napokon e) na nadobudnutie hnuťelných vecí patriacich do BSM vynaložili spolu sumu 810.706,62 Sk. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že strany sporu vynaložili (či už preukázateľne na základe listinných dôkazov, alebo medzi nimi nesporne) na nadobudnutie nehnuteľných a hnuťelných vecí patriacich do BSM celkovo sumu 5.861.622,49 Sk. Účastníci sporu disponovali spoločnými peňažnými prostriedkami v sume 6.000.000,- Sk a súčasne nesporne aj prostriedkami z ich príjmov v rozhodnom období, ktoré svojím celkovým rozsahom boli spôsobilé pokryť vynaložené investície v sume 5.861.622,49 Sk. Aj napriek tomu, že medzi nimi bolo nesporné, že určité peňažné prostriedky, ktoré sa nachádzali na bankovom účte vedenom na rodičov žalobcu v J. J. v celkovej sume 7.458.900,- Sk, boli použité (spotrebované) aj na bežné potreby rodiny, ako aj v sume 100.000,- Sk na výdavky spojené s asistovanou reprodukciou, v sume 210.882,- Sk na 5-ročné vysokoškolské štúdium žalovanej, v sume 50.000,- Sk na spoločnú dovolenku v Egypte (podľa tvrdení žalovanej na dve spoločné dovolenky v Egypte), nebolo možné dospieť k záveru, že žalobca preukázal, v akom určitom rozsahu a či vôbec boli peňažné prostriedky v jeho výlučnom vlastníctve v sume 1.458.900,- Sk (získané predajom spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnosti v jeho výlučnom vlastníctve) vynaložené na majetok v BSM strán sporu. Na tom nemení nič ani skutočnosť, že v mesiaci marec 2007 žalovaná investovala časť peňažných prostriedkov v celkovej sume 1.920.000,- Sk do nákupu cenných papierov vlastných zmeniek vystavených J. J., I. keďže tieto peňažné prostriedky boli v krátkom čase podľa zmlúv o investovaní prostredníctvom kúpy zmeniek vrátené po splatnosti týchto zmeniek dňa 24.04.2007, resp. dňa 02.05.2007 zmenkovému veriteľovi na jeho bankový účet. Ani na základe ďalších úvah (bližšie viď bod 64. rozsudku okresného súdu) nedospel súd prvej inštancie k jednoznačnému záveru o použití peňažných prostriedkov vo výlučnom vlastníctve žalobcu na spoločný majetok strán sporu. Na druhej strane nebolo možné dospieť na základe výsledkov vykonaného dokazovania ani k opačnému záveru, a síce, že časť prostriedkov patriacich do výlučného vlastníctva žalobcu nebola použitých na nadobudnutie spoločného majetku. Okresný súd tak s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti považoval za potrebné zohľadniť v prospech žalobcu vynaloženie nákladov z jeho oddeleného (výlučného majetku) úvahou [ktorú zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP (na rozdiel od predchádzajúcej procesnoprávnej úpravy - ustanovenie § 136 OSP) síce výslovne nepripúšťa, ale možno ju implicitne odvodiť z pojmovej sústavy silného sudcu a voľného hodnotenia dôkazov (viď Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s, str. 729 a 730] spočívajúcou v tom, že žalobca sa (z dôvodu zmiešania peňažných prostriedkov v jeho výlučnom vlastníctve v sume 1.458.900,- Sk a ďalej v spoločnom vlastníctve strán sporu v sume 6.000.000,- Sk na bankovom účte č. XXXXXXXXXX/XXXX vedenom v J. J. I.) podieľal na vynaložení nákladov na

nadobudnutie spoločného majetku v pomere zodpovedajúcom pomeru prostriedkov v jeho výlučnom vlastníctve a v spoločnom vlastníctve manželov deponovaných na bankovom účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedenom v J. J. I. Prostriedky vo výlučnom vlastníctve žalobcu tak tvorili 19,55 % všetkých prostriedkov deponovaných na tomto bankovom účte (t. j. 19,55 % zo sumy 7.458.900,- Sk; 1.458.900,- Sk / 7.458.900,- Sk = 0,1955 = 19,55 %) a prostriedky v spoločnom vlastníctve tak tvorili 80,45 % (100 % - 19,55 %) všetkých prostriedkov deponovaných na tomto bankovom účte. Za daného stavu okresný súd považoval za spravodlivé zohľadniť vynaloženie peňažných prostriedkov vo výlučnom vlastníctve žalobcu na nadobudnutie spoločného majetku manželov v rozsahu 19,55 % z vyššie uvedenej sumy 5.861.622,49 Sk celkovo (preukázateľne, resp. nesporne) vynaloženej stranami sporu ako manželmi na nadobudnutie spoločného majetku manželov, t. j. v rozsahu sumy 1.145.947,20 Sk (19,55 % x 5.861.622,49 Sk = 1.145.947,20 Sk), t. j. sumy 38.038,48 eur. S poukazom na uvedené závery súd prvej inštancie pri vyporiadaní BSM zohľadnil žalobcom tvrdené vynaloženie majetku v jeho výlučnom vlastníctve na spoločný majetok v BSM v rozsahu sumy 38.038,48 eur, z čoho vzniklo žalobcovi podľa § 150 veta druhá OZ oprávnenie, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok v tejto sume 38.038,48 eur. Preto okresný súd pri vyporiadaní BSM strán sporu vychádzal z rozsahu a zostatkovej hodnoty vyporiadavaného majetku v celkovej sume 295.164,- eur tak, aby po odpočítaní sumy 38.038,48 eur obdržal z tejto hodnoty každý z manželov rovnaký podiel (1/2-ica z hodnoty 257.125,52 eur ; 295.164,- eur - 38.038,48 eur). Žalovanej z tejto hodnoty bol do výlučného vlastníctva prikázaný len majetok v hodnote 5.322,- eur, preto súd prvej inštancie uložil žalobcovi zaplatiť žalovanej na vyrovnanie podielov z vyporiadavaného bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu zodpovedajúcu rozdielu hodnoty majetku, ktorú mala žalovaná obdržať z vyporiadania BSM, t. j. 1/2-icu z hodnoty 257.125,52 eur (t. j. sumu 128.562,76 eur = 257.125,52 eur / 2) a hodnoty, ktorú z majetku obdržala, t. j. sumy 5.322,- eur, teda sumu 123.240,76 eur (128.562,76 eur - 5.322,- eur). Vzhľadom k rozsahu žalobcovi uloženej povinnosti okresný súd mu uložil povinnosť zaplatiť žalovanej na vyrovnanie podielov z vyporiadavaného bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 123.240,76 eur v lehote dlhšej ako 3-dňovej podľa § 232 ods. 3 CSP, a to 180 dní. Túto lehotu považoval za primeranú na získanie peňažných prostriedkov potrebných na plnenie povinnosti, prípadne s úverom. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Proti uvedenému rozsudku žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP. Súdu prvej inštancie vytýkal, že mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej to, že nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a preto dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon nesprávne právne posúdenie vecí. V bližších podrobnostiach uviedol, že nesúhlasí s prikázaním hnuťelnej veci - kovový záhradný nábytok s hojdačkou, pretože pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva k záhradnému nábytku je potrebné zobrať do úvahy tú skutočnosť, že strany sporu vlastnili 2 druhy záhradného nábytku, a to drevený záhradný nábytok v zostatkovej hodnote 200,- eur, položka č. 25 a kovový záhradný nábytok s hojdačkou v zostatkovej hodnote 200,- eur, položka č. 26. Už aj vzhľadom na rovnakú zostatkovú hodnotu, ako aj na úplne rovnaký účel využitia týchto dvoch hnuťelných vecí je zrejme, že súd prvej inštancie mal každú z týchto hnuťelných vecí prikázať inej strane sporu. Keďže medzi nimi bolo nesporné, že drevený záhradný nábytok sa má prikázať žalobcovi, v prípade kovového záhradného nábytku s hojdačkou mal okresný súd rozhodnúť tak, že túto hnuťelnú vec mal prikázať žalovanej. Na aký účel túto vec využije, je plne na jej vôli, ktorú súd prvej inštancie svojím rozhodnutím nemôže nahradiť. Za ďalšie okresný súd pri hodnotení dokazovania nesprávne poprel pravosť listinného dôkazu darovacej zmluvy zo dňa 09.03.2007 a prostriedky v sume 5.000.000,- Sk darované rodičmi žalobcu výlučne žalobcovi uznal ako prostriedky v podielovom spoluvlastníctve strán sporu každému v 1. V tomto smere odvolateľ zdôraznil, že to boli jeho rodičia, ktorí jednoznačne v darovacej zmluve zo dňa 09.03.2007 prejavili svoju vôľu naložiť s peňažnými prostriedkami, ktoré získali z predaja svojho rodinného domu na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 10.05.2006 tak, že tieto darovali žalobcovi. V darovacej zmluve je jednoznačne uvedený aj účel, na čo majú byť darované prostriedky použité. Súd prvej inštancie tým, že nerešpektoval vôľu darcov, nesprávne zistil skutkový stav a následne nesprávne vec právne posúdil. Pritom na pojednávaní dňa 23.01.2018 sa konajúci sudca vyjadril, že predmetná darovacia zmluva je prejav vôle rodičov žalobcu, ktorí až po samotnom darovaní prostriedkov žalobcovi túto skutočnosť následne potvrdili písomne v darovacej zmluve zo dňa 09.03.2007. Zmenu svojho právneho posúdenia darovacej zmluvy súd prvej inštancie v priebehu konania žalobcovi neoznámil, čím mu znemožnil predložiť návrhy na vykonanie ďalších

dôkazov, ktoré by preukázali jeho tvrdenie, ako aj pravosť obsahu darovacej zmluvy. Tento postup je jednoznačne odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Skutočnosť, že žalovaná mala dispozičné právo k účtu, na ktorom sa darované finančné prostriedky nachádzali, nemôže zakladať dôkaz, že aj ona bola vlastníčkou darovaných finančných prostriedkov. Je absolútne irelevantné, na akom účte darované finančné prostriedky boli uložené. Podstatnou skutočnosťou sa javí len ten fakt, že prostriedky patriace rodičom žalobcu sa na predmetnom účte nachádzali a následne rodičia žalobcu všetky finančné prostriedky darovali žalobcovi, čo deklarovali následne v darovacej zmluve zo dňa 09.03.2007. Rodičia svoju vôľu darovať predmetné finančné prostriedky nikdy verejne neprejavovali, a to ani v prítomnosti žalovanej, nie to ešte tretej osoby, v danom prípade svedkyne C. E., na ktorej výpovedi súd prvej inštancie tiež založil svoje závery. Nesprávne tiež postupoval okresný súd, keď poprel výlučné vlastníctvo žalobcu k peňažným prostriedkom v sume 700.000,- Sk, ktoré rovnako ako suma 5.000.000,- Sk boli darované rodičmi žalobcu výlučne žalobcovi tak, ako to je uvedené v darovacej zmluve. Avšak rodičia žalobcu ich od samotného kupujúceho získali v hotovosti, ktoré od kupujúceho priamo prebral žalobca. Do výlučného vlastníctva žalobcu teda patria aj ďalšie finančné prostriedky spolu v sume 5.700.000,- Sk získané darom od rodičov. Súd prvej inštancie tiež nesprávne vyhodnotil, že investícia do nákupov pozemkov parc. KNC č. 1382/30 a 1382/31 predstavovala sumu 307.600,- Sk, t. j. kúpnu cenu dohodnutú v kúpnej zmluve zo dňa 29.11.2005, ktorou strany sporu predmetné pozemky nadobudli. V prospech žalobcovho tvrdenia, že kúpna zmluva neobsahovala kúpnu cenu dojednanú s predávajúcou v plnom rozsahu, svedčí výsluch svedka T. P., ktorý potvrdil, že strany sporu ako manželia kúpili predmetné pozemky za sumu 1.200.000,- Sk, ako aj umiestnenie týchto pozemkov, ktoré v danej lokalite nikdy neboli na predaj za sumu, ktorá bola uvádzaná v kúpnej zmluve - súd túto výpoveď vyhodnotil v neprospech žalobcu, aj keď výpoveď svedkyne C. E., ktorá je dokonca v príbuzenskom vzťahu so žalovanou a z majetku strán sporu aj profitovala, vyhodnotil naopak v prospech žalovanej. Vzhľadom k tomu, že sa jedná o rozdielne vyhodnotenie totožných dôkazov navrhovaných každou zo strán sporu, smeruje aj tento spôsob hodnotenia dôkazov k vytvoreniu si záveru, že súd prvej inštancie mal snahu žalovanej vyhovieť, a to aj na úkor spravodlivého rozhodnutia veci. O tom, že kúpna zmluva neobsahovala kúpnu cenu skutočnú, svedčí aj umiestnenie predmetných pozemkov, ktoré v danej lokalite nikdy neboli na predaj za sumu, ktorá bola uvádzaná v kúpnej zmluve. Pokiaľ bola hodnota pozemkov určená znaleckým posudkom č. 24/2017 ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode, t. j. k 25.06.2014 v sume 69.486,84 eur, je vylúčené, že by mali v roku 2005 pozemky hodnotu 10.210,- eur (307.600,- Sk) a práve suma 39.832,70 eur (1.200.000,- Sk) zodpovedá úrovni cien pozemkov v W. v roku 2005. Napokon výška pôvodného úveru poskytnutého stranám sporu, ktorý si zobrali výlučne na nákup pozemkov pod stavbu rodinného domu a ktorý splatili z prostriedkov darovaných žalobcovi jeho rodičmi, bola v roku 2005 vo výške 1.200.000,- Sk. Svoje tvrdenia, že z prostriedkov z úveru boli zakúpené okná a iný materiál na stavbu rodinného domu č. súp. XXX, žalovaná nijakým spôsobom nepreukázala. Odvolateľ nesúhlasil ani s tým, ako súd prvej inštancie vyhodnotil investície na výstavbu stavieb a zabezpečenie zariadení predmetov týchto stavieb nadobudnutých do BSM, na úpravu záhrady, úpravu parkovacieho miesta a nákup vstavaných spotrebičov v sume 783.000,- Sk, kedy znížil sumu uvádzanú o 731.000,- Sk, t. j. o polovicu, a to len na základe tvrdení žalovanej, ktorá cenu uvádzaných investícií účelovo znižovala bez uvedenia akéhokoľvek dôkazu. Konkrétne žalobca nesúhlasil so znížením cien u položiek okná, vchodové dvere, žalúzie, úpravu záhrady, presun bojlera, kuchynská linka. Z dôvodu, že žalobca nedokázal súdu predložiť pôvodné nadobúdacie dokumenty k vyššie uvedeným investíciám, navrhoval, aby investície boli ocenené znaleckým posudkom, ktorý by určil ich reálnu hodnotu v čase nadobudnutia, ktorá by preukázala žalobcove tvrdenia. Jednoznačné odmietnutie tohto návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania priamo ústavom súdneho inžinierstva označil za odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Žalobca tiež nesúhlasil s určením zostatkovej hodnoty osobného motorového vozidla zn. Volkswagen, prádelník, šuplíkové skrine a komoda. V prípade huteľných vecí a ich nadobúdacej hodnoty je správny záver žalobcu, ktorý ich nadobúdaciou hodnotu uviedol vo výške 859.545,60 Sk. Po zohľadnení kúpnej ceny za pozemky parc. KNC č. 1382/30 a 1382/31 v sume 1.200.000,- Sk a pripočítaní investícií na výstavbu rodinného domu podľa zmluvy o dielo v sume 3.126.126,37 Sk, na výstavbu a zabezpečenie zariadení predmetov podľa faktúr predložených žalovanou v sume 834.189,50 Sk, na výstavbu a zabezpečenie zariadení predmetov podľa tvrdení žalobcu v podaní zo dňa 15.01.2018 (bez pozemku) v sume 1.514.000,- Sk a na nadobudnutie huteľných vecí, ktorých suma je správna 859.545,60 Sk, predstavujú investície celkom sumu 7.533.861,47 Sk. Pokiaľ by súd prvej inštancie uznal platnosť darovacej zmluvy zo dňa 09.03.2007 ako relevantného prejavu vôle rodičov žalobcu darovať získané finančné prostriedky výlučne žalobcovi a kúpnu cenu pozemku 1.200.000,- Sk a následne by postupoval v súlade s odôvodnením napadnutého rozsudku, dospel by k iným skutkovým a právnym záverom, v zmysle ktorých by žalobcovi vznikla

povinnosť zaplatiť žalovanej sumu 11.629,48 eur. Žalobca preto odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil spôsobom uvedeným v petite jeho odvolacieho návrhu. V závere svojho odvolania ešte vytykal okresnému súdu, že sa nevysporiadal s jeho návrhom, aby bol zaviazaný peňažnú povinnosť vyplatiť žalovanej v 2 splátkach, pričom prvá splátka vo výške 1-ice by bola splatná v lehote 3 mesiacov od právoplatnosti rozsudku a druhá splátka vo výške 1-ice by bola splatná do 7 dní od vypratania hnutelných vecí žalovanou z rodinného domu súp. č. XXX. Žalobca predniesol tento návrh na pojednávaní dňa 14.09.2018 a vzhľadom na situáciu, kedy sa v rodinnom dome nachádzajú všetky hnutelné veci, ktoré sú predmetom vypořádania, ho považoval za odôvodnený.

3. Žalovaná v podanom vyjadrení odvolací súd žiadala, aby napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa jeho dôvodmi. K jednotlivým odvolacím námietkam žalobcu uviedla, že pokiaľ ide o kovový záhradný nábytok s hojdačkou v zostatkovej hodnote 200,- eur, súd prvej inštancie správne zohľadnil účelné využitie tejto hnutelnej veci, pretože zo sporových strán len žalobca má možnosť využiť tento záhradný nábytok na rozdiel od žalovanej, ktorá býva v prenajatom byte a nemá možnosť na to, aby čo i len jeden do úvahy pripadajúcich nábytkov mohla používať. V tomto smere súd správne pri rozhodovaní vychádzal z hľadísk vyplývajúcich z ust. § 150 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka spornej darovacej zmluvy, v jej prípade bola na základe výsledkov vykonaného dokazovania spochybnená pravosť tejto listiny ako súkromnej, a pokiaľ ide o jej pravdivosť, všetky dôkazy nasvedčujú skôr tvrdeniam žalovanej, že rodičia žalobcu prejavili vôľu darovať peňažné prostriedky v sume 5.000.000,- Sk oboch stranám, čím ich strany sporu nadobudli do podielového spoluvlastníctva. Okresný súd tiež správne vyhodnotil výpoveď svedkyne C. E., ktorá na pojednávaní dňa 29.05.2018 vypovedala, že rodičia žalobcu sa vyjadrovali, že finančné prostriedky darovali na výstavbu rodinného domu pre oboch manželov - obe sporové strany. Táto svedkyňa navštevovala spoločnú domácnosť toho času už bývalých manželov. Za zásadný dôkaz toho, že nedošlo k darovaniu finančných prostriedkov v sume 5.700.000,- Sk, žalovaná označila to, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žiaden prevodný príkaz darcov v prospech obdarovaného nebol realizovaný dňa 08.06.2006. Pokiaľ odvolateľ namietal, že okresný súd mu neoznámil zmenu svojho právneho posúdenia vo vzťahu k platnosti spornej darovacej zmluvy a tým je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, žalovaná uviedla, že na pojednávaní dňa 21.11.2017 súd prvej inštancie v súlade s § 181 ods. 2 CSP určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré považuje za nesporné. Čo sa týka listiny produkovanej žalobcom, uviedol, že táto z hľadiska obsahu, ako aj pravosti medzi stranami sporu je sporná. Za daného stavu, keď k žiadnej zmene právneho posúdenia darovacej zmluvy súdom prvej inštancie nedošlo, nie je dôvodné tvrdenie žalobcu, že mu bolo znemožnené predložiť návrhy na vykonanie ďalších dôkazov, ktoré by preukázali jeho tvrdenia o pravosti obsahu darovacej zmluvy. Žalovaná pritom vo všetkých svojich písomných podaniach popierala pravosť a pravdivosť žalobcom predloženej darovacej zmluvy. Tak obsah tejto listiny, ako aj výpoveď svedka T. P. správne súd prvej inštancie vyhodnotil. Z výpovede svedka vôbec nevyplývajú tvrdenia uvádzané žalobcom v odvolaní, t. j. že by potvrdil, že strany sporu kúpili pozemky parc. č. KNC 1382/30 a 1382/31 za sumu 1.200.000,- Sk. Kúpna cena je vždy predmetom dohody medzi predávajúcim a kupujúcim, a tak to bolo aj v danej veci, pričom prípadné predaje pozemkov v danej lokalite za iné kúpne ceny nie sú z hľadiska predmetu sporu dôležité. Okresný súd podrobne tiež zdôvodnil, prečo nevykonal navrhovaný dôkaz žalobcom, a to vyžiadanie si informácie od Okresného úradu Žilina, katastrálny odbor na okolnosť, kedy nadobudla dotknuté pozemky do svojho vlastníctva predávajúca E. E.. Aj prípadné zistenie, že predávajúca nevlastnila pred uzavretím kúpnej zmluvy dotknuté pozemky viac ako 5 rokov, nešlo by o dôkaz spôsobilý preukázať bez ďalšieho sporné tvrdenie žalobcu, že predávajúca prevzala vyššiu kúpnu cenu, aká je uvedená v kúpnej zmluve. Aj ďalšie tvrdenie uvedené v odvolaní žalobcu týkajúce sa poskytnutého úveru stranám sporu v roku 2005, podľa ktorého si mali zobrať úver výlučne na nákup pozemkov pod stavbu rodinného domu a ktorý splatili v podstatnej časti z prostriedkov na účte na mená rodičov žalobcu, je v rozpore so zisteným skutkovým stavom, pretože zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0423546080 vyplýva, že úver v sume 1.200.000,- Sk bol poskytnutý nielen na kúpu pozemku, ale aj na rekonštrukciu nehnuteľností. Pokiaľ ide o výšku investícií do stavieb a zabezpečenia zariadení predmetov týchto stavieb nadobudnutých do BSM, na úpravu záhrady, úpravu parkovacieho miesta, nákup vstavaných spotrebičov, súd prvej inštancie ustálil správne sumu týchto investícií na 783.000,- Sk. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k celej ním tvrdenej sume 1.514.000,- Sk, ktorá mala byť použitá na nadobudnutie uvedených vecí. Z vyššie uvedených dôvodov je rozhodnutie okresného súdu správne a nie je dôvod zaoberať sa iným spôsobom výpočtu vypořádania BSM prezentovaného žalobcom v závere odvolacieho návrhu. Čo sa týka uloženia povinnosti zaplatiť mu vypořádavací podiel v splátkach, súd určil dostatočnú lehotu na zaplatenie vypořádacieho podielu,

túto lehotu riadne odôvodnil možnosťami žalobcu v rámci tejto lehoty si zabezpečiť finančné prostriedky prípadne prostredníctvom úveru, s ktorým sa žalovaná v celom rozsahu stotožňuje.

4. Žalobca vo svojej odvolacej replike zopakoval svoje predošlé tvrdenia. Jednotlivo k sporným otázkam uviedol, a to k záhradnému nábytku, že žalovaná deklaruje a aj maloletým deťom oznámila, že si mieni obstaráť rodinný dom, v ktorom bude bývať, čím záhradný nábytok môže plne využiť. Zároveň môže tento speňažiť, nikto ju nemôže nútiť, aby ho využívala. Preto odvolateľ trval na tom, že súd by mal zohľadniť skutočnosť, že mu bol už jeden záhradný nábytok prikázaný a je to tiež práve žalobca, ktorému týmto ďalším prikazovaním hnutelných vecí, ktoré on už nevyužije, súd navyšuje povinnosť vyplatiť žalovanú. Spochybnenie pravosti a pravdivosti darovacej zmluvy zo dňa 09.03.2007 žalobca i naďalej označil za neúspešné a závery súdu prvej inštancie za nesprávne. Prejav vôle darcov bol v darovacej zmluve riadne a nezameniteľne vyjadrený, čím nevznikol žiadny priestor pre hypotetické možnosti, ktoré prednáša žalovaná. Svedectvo svedkyne C. E., sestry žalovanej spochybnil a svojho vyjadrenia sa naďalej pridržiava. Tiež trvá na vyjadrení, že súd prvej inštancie vyhodnotil výpoveď svedka T. P. nesprávne, zrejme účelovo, rovnako ako to bolo v prípade výpovede svedkyne C. E., a to spôsobom, ktorý by preukázal nepravdivosť tvrdení žalobcu o rozdielnej kúpnej cene za pozemky parc. KNC č. 1382/30 a 1382/31. Odvolávanie sa žalovanej na účel hypotekárneho úveru vo výške 1.200.000,- Sk, ktorý bol splatený práve z prostriedkov darovaných žalobcom, ktorým mal byť nákup a rekonštrukcia nehnuteľností absurdné vzhľadom na časovú súvislosť, kedy bol na daný účel manželmi získaný, kedy v tom čase manželia nemali záujem rekonštruovať žiadnu nehnuteľnosť, keďže zakúpili pozemok na výstavbu nového rodinného domu. Skutočnosť, že predmetný úver bol splatený bezprostredne po pripísaní finančných prostriedkov získaných rodičmi žalobcu z predaja ich rodinného domu a darovali ich výlučne žalobcovi, svedčí v prospech žalobcovho tvrdenia, že všetky prostriedky získané z úveru manželmi boli spotrebované na kúpu uvedených pozemkov v k. ú. T..

5. Žalovaná vo svojej odvolacej duplike taktiež zopakovala svoje predošlé vyjadrenia. Ku kovovému záhradnému nábytku uviedla, že si chce zabezpečiť vlastné bývanie v budúcnosti, avšak kedy sa jej to podarí a aký bude mať charakter, je ešte otázkou. Preto údajná deklarácia o tom, že si mieni obstaráť do budúcnosti rodinný dom, je výmyslom žalobcu. Čo sa týka darovacej zmluvy, zopakovala, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno z hľadiska pravosti a aj pravdivosti. Výpoveď svedkyne C. E., ako aj T. P. súd prvej inštancie vyhodnotil správne. To platí aj o ďalších skutkových a právnych záveroch uvedených v odôvodnení podľa bodu 63. napadnutého rozsudku.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a § 381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP, a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa odseku 2 vyššie citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením jeho rozhodnutia. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvárajú organickú kompletizujúcu jednotu. Z ustanovenia § 387 ods. 2 CSP vyplýva, že ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

9. V danom prípade okresný súd vykonal dokazovanie v prejednávanej veci náležitým spôsobom, v potrebnom rozsahu a spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania, umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Odvolacie dôvody žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací

súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré je dostatočne podrobné, ale i jasné, zrozumiteľné a logickým spôsobom sa vysporiada so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a aspektmi, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

10.1. Predmetom sporu je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva toho času už rozvedených manželov (§ 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktoré vzniklo uzavretím ich manželstva a zaniklo rozvodom rozsudkom - Okresného súdu Žilina č. k. 21P 300/2013-102 zo dňa 16.06.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.06.2014 - č. I. 29 a nasl. spisu (§ 148 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

10.2. Ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 (§ 149 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti (§ 150 Občianskeho zákonníka).

11. Cieľom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov je vyporiadanie spoločného majetku - vecí, ktoré patrili podľa ustanovenia § 143 Občianskeho zákonníka do bezpodielového spoluvlastníctva, a to ku dňu jeho zániku, pričom sa vzájomne vyporiadajú i všetky pohľadávky a dlhy, ktoré vyplývajú z bezpodielového spoluvlastníctva podľa zásad uvedených v ustanovení § 150 Občianskeho zákonníka. Pojem vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva je preto nutné chápať širšie, než len rozdelenie vecí tvoriacich toto spoluvlastníctvo. Konanie o vyporiadanie BSM je konaním, v ktorom majú účastníci na oboch stranách tak postavenie navrhovateľa, ako aj postavenie odporcu (iudicium duplex). Táto skutočnosť sa prejavuje najmä tým, že podaním návrhu navrhovateľa na vyporiadanie BSM súdom je uplatnené aj rovnaké právo odporcu, a taktiež jeho právo na súdnu ochranu v tejto veci (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 40/2012 zo dňa 16.05.2012 a sp. zn. 2Cdo 52/2008 zo dňa 29.04.2008).

12. Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozhodnutie okresného súdu, ktorým vykonala vyporiadanie spoločného majetku - vecí strán, ktoré patrili do ich bezpodielového spoluvlastníctva (bližšie viď bod 1. tohto rozhodnutia).

13. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalobca/odvolateľ v odvolaní namieta odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, tiež podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j., že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

14. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na závislý, nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.).

15. Uplatnený odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie, je nesprávne, t. j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

16. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

17. V nadväznosti na žalobcovu odvoláciu argumentáciu sa odvolací súd v prvom rade zaoberal tým, či mu súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V súvislosti s uvedeným odvolacím dôvodom žalobca konkrétne namietal, že „...ním predložená darovacia zmluva bola konajúcim sudcom posúdená ako prejav vôle jeho rodičov, na základe ktorej sa stal výlučným vlastníkom darovaných peňažných prostriedkov. Následne v priebehu konania okresný súd zmenu svojho právneho posúdenia darovacej zmluvy žalobcovi neoznámil, čím mu mal znemožniť predložiť návrhy na vykonanie ďalších dôkazov, ktoré by preukázali jeho tvrdenia...“.

18.1. Preskúmaním obsahu spisového materiálu odvolací súd nedospel k záveru, že by tento dával podklad pre prijatie záveru o porušení procesných práv žalobcu. Z obsahu zápisníc o pojednávaní, či už zo dňa 21.11.2017 (č. l. 92 a nasl. spisu), resp. 21.03.2018 (č. l. 145 a nasl. spisu), vyplýva, že súd prvej inštancie po vykonaní úkonov v zmysle § 181 ods. 2 CSP oznámil stranám sporu, ktoré listiny z hľadiska ich pravosti medzi nimi považuje za nesporné a nenamietané, pričom konkrétne listinu - darovaciu zmluvu zo dňa 09.03.2007 označil ako spornú. Na pojednávaní konanom dňa 23.01.2018 súd prvej inštancie zopakoval, že za nesporne preukázané má za to, že na bankový účet rodičov žalobcu boli deponované peňažné prostriedky, ktoré mali byť či už v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, resp. vo výlučnom vlastníctve žalobcu alebo v podielovom spoluvlastníctve manželov, a to v celkovej výške 7.458.900,- Sk.

18.2. Podľa § 181 ods. 2 CSP, po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

19. Formulovanie sporných a nesporných skutkových tvrdení spolu s označením dôkazov, ktoré budú súdom vykonané, nie je samoúčelné. Pre súd majú síce tieto závery iba predbežný charakter, musia však vychádzať zo znalostí vecí a musia byť argumentačne udržateľné. Vo všeobecnosti platí, že v záujme spravodlivosti a zákonnosti sa súd počas nasledujúceho konania môže v nevyhnutnej miere odkloniť od pôvodných predbežných záverov vo vzťahu k skutkovej stránke veci a k dokazovaniu. Je ale zároveň povinný umožniť stranám adekvátne reagovať na vzniknutú procesnú situáciu a vytvoriť im priestor na uplatnenie primeraných prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vo vzťahu k ochrane ich subjektívnych práv a oprávnených záujmov. Ak má prezentovaný odklon v konečnom dôsledku vplyv na meritórne rozhodnutie, je súd v záujme preskúmateľnosti vlastného procesného postupu povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s dôvodmi a následkami tohto odklonu. Predbežné závery sa primerane vzťahujú aj na predbežné právne posúdenie veci, ktoré je sudca povinný stranám a ich zástupcom oznámiť na prvom pojednávaní. Z hľadiska výpovednej hodnoty predbežného právneho posúdenia veci je nevyhnutné, aby bolo stanovisko súdu určité a zrozumiteľné. Predbežné právne posúdenie veci má predovšetkým umožniť objektívnu predvídateľnosť následného

súdneho rozhodnutia a vytvoriť priestor na prehodnotenie vlastnej procesnej pozície sporových strán, ich vecnú a efektívnu a právnu argumentáciu.

20. V danom prípade odvolací súd považoval predbežné, či už skutkové, resp. právne, závery súdu prvej inštancie tak, ako sú zachytené v zápisniciach o pojednávaní, za formulované dostatočne zrozumiteľne a predvídateľne. V žiadnom prípade nemožno konštatovať, že by pri predbežnom posúdení sporného listinného dôkazu - darovacej zmluvy zo dňa 09.03.2007 sa súd prvej inštancie vyjadril v prospech žalobcu spôsobom, na základe ktorého by tento mohol dôvodne nadobudnúť presvedčenie o nespornosti ním predloženého dôkazu. Nie je preto namieste výtku, že okresný súd žalobcovi zmenu svojho právneho posúdenia darovacej zmluvy neoznámil. K porušeniu procesných práv žalobcu nedošlo ani tým, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie v celom ním navrhovanom rozsahu (obzvlášť vo vzťahu k vierohodnosti predloženej darovacej zmluvy), pretože povinnosťou súdu nie je vykonať všetky dôkazy, ale sám rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Nevykonanie ďalších navrhovaných dôkazov súd prvej inštancie riadne odôvodnil.

21. V súvislosti s ďalšími uplatnenými odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP (bližšie viď body 15. a 16. tohto rozhodnutia) odvolací súd dospel k záveru, že ani tieto neboli naplnené.

22. Súd prvej inštancie vykonal v preskúmvanej veci náležité dokazovanie, z neho získané dôkazy vyhodnotil podľa zákonných kritérií (podľa § 191 ods. 1 CSP) a na základe toho ustálil správny skutkový stav, z ktorého pri rozhodnutí vychádzal. Odvolací súd skutkové závery súdu prvej inštancie ohľadom rozsahu majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva toho času už bývalých manželov - strán sporu považuje za správne, úplné a presvedčivé. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd predstrel viaceré argumenty, pre ktoré nepovažoval žalobcom predloženú darovaciu zmluvu zo dňa 09.03.2007 za vierohodný dôkaz o tom, že len jemu výlučne rodičia darovali za trvania manželstva finančné prostriedky v sume 5.700.000,- Sk („...hoci darovacia zmluva bola datovaná dňom 09.03.2007, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že peňažné prostriedky boli rodičmi žalobcu darované najneskôr ku dňu 08.06.2006, kedy boli pripísané na ich bankový účet; k predmetnému účtu vedenému v J. J. bola ako disponent vedená žalovaná a táto mohla a aj nakladala v rozhodnom období s pripísanými finančnými prostriedkami bez akýchkoľvek námietok zo strany žalobcu resp. jeho rodičov; ďalej v zmysle textu darovacej zmluvy mali byť finančné prostriedky darované bezhotovostne, a to za účelom kúpy pozemkov v k. ú. T., tieto však podľa vykonaného dokazovania boli v už čase darovania v bezpodielovom spoluvlastníctve strán sporu; ku dňu 09.03.2007 už bol tiež postavený rodinný dom súp. č. XXX, na výstavbu ktorého mali byť podľa textu spornej darovacej zmluvy tiež použité darované finančné prostriedky; darovaná suma 5.700.000,- Sk mala byť obdarovanému prevedená bezhotovostne na bankový účet, prevedených však bolo 5.000.000,- Sk...“). Súdom prvej inštancie uvádzané dôvody považuje aj odvolací súd za dostatočné, presvedčivé a z nich vyplývajúci záver za nevierohodnosti predloženého listinného dôkazu za logický. Pokiaľ vo svojej odvolacej argumentácii žalobca tvrdil, že investícia do nákupu pozemku parc. KNC č. 1382/30 a 1382/31 predstavovala sumu 1.200.000,- Sk a nie tak, ako to uvádza okresný súd, 307.600,- Sk, k predmetnému odvolací súd predovšetkým poukazuje na text samotnej kúpnej zmluvy z roku 2005 zo dňa 29.11.2005 (č. I. 82 a nasl. spisu), v ktorej sa práve suma 307.600,- Sk uvádza ako kúpna cena (č. I. IV zmluvy). Bezpochyby účastníkom tejto zmluvy bol aj samotný žalobca ako jeden z kupujúcich, pričom správnosť a pravdivosť údajov v nej uvedených potvrdzoval svojím podpisom. Za daného stavu sa preto sám vystavil do dôkaznej núdze, keď v podstate uvádza, že účastníci kúpnej zmluvy mali vedome cenu prevádzaných nehnuteľností podhodnocovať. Ani neprikázanie kovového záhradného nábytku do výlučného vlastníctva žalovanej odvolací súd nepovažoval za nesprávne, rozporné so zásadami platiacimi pre vyporiadanie BSM, tak ako sú zakotvené v ustanovení § 150 OZ. V tomto prípade z vykonaného dokazovania vyplynulo, že užívanie spornej huteľnej veci je jednoznačne spojené s užívaním rodinného domu a príľahlej nehnuteľnosti, ktoré boli prikázané do výlučného vlastníctva žalobcu, a preto z toho plynúci záver okresného súdu je správny. Ani prípadný úmysel žalovanej zaobstarat' si v budúcnosti rodinný dom (ktorý nebol preukázaný) by nemohol nič zmeniť na správnosti rozhodnutia okresného súdu vo veci prikázania kovového záhradného nábytku, pretože pre súd bol rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku (§ 217 ods. 1 CSP). Napokon ani odvolacie námietky žalobcu, na základe ktorých žiadal pre prípad uloženia povinnosti o plnenie v splátkach, odvolací súd nepovažoval za opodstatnené, keďže súd prvej inštancie žalobcovi určil dostatočne dlhú lehotu (180 dní od právoplatnosti rozsudku) pre zabezpečenie si finančných prostriedkov potrebných na vyplatenie žalovanej z titulu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva.

23. Čo sa týka odvolacích námietok o nevykonaní všetkých navrhovaných dôkazov, v dôsledku ktorej skutočnosti mal okresný súd rozhodnúť bez náležitého zistenia skutkového stavu (ide o posledný z uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP), odvolací súd najskôr vo všeobecnosti považuje za potrebné uviesť, že povinnosťou súdu prvej inštancie nie je vykonať všetky účastníkmi navrhované dôkazy, ale podľa § 185 ods. 1 CSP sám rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Jeho povinnosťou je však nevykonanie navrhovaných dôkazov odôvodniť (§ 220 ods. 2 CSP), k čomu v prejednávanej veci aj došlo (viď str. 27 bod 63. rozsudku okresného súdu). V danom prípade, oboznámia sa s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ako aj obsahom celého spisového materiálu, odvolací súd dospel k záveru, že už tie dôkazy, ktoré vo veci boli vykonané, poskytovali dostatočný podklad pre rozhodnutie súdu.

24. Osobitne v súvislosti s námietkou žalobcu o nesprávnom stanovení výšky investícií na výstavbu stavieb a zabezpečenie zariadení predmetov týchto stavieb, na úpravu záhrady, na úpravu parkovacieho miesta a nákup vstavaných spotrebičov v dôsledku nevykonania znaleckého dokazovania odvolací súd uvádza, že v uvádzaných prípadoch súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol úvahy, na základe ktorých stanovil výšku investícií, a keďže sa jednalo o otázku skutkovú, nebolo ani jeho povinnosťou na jej vyriešenie nariadovať znalecké dokazovanie. Okresný súd tiež správne pri ustálení rozsahu vynaložených investícií prihliadol aj na to, čo sa (preukázateľne, resp. nesporne) vynaložilo z osobného majetku jedného z manželov, t. j. žalobcu do spoločného majetku (tzv. zásada refundácie vynaložených nákladov). V konečnom dôsledku, pokiaľ ide o ustálenie rozsahu investícií na výstavbu stavieb a zabezpečenie zariadení predmetov týchto stavieb, súd prvej inštancie nevychádzal len z nesporných, resp. nepopretých tvrdení jednotlivých strán sporu, ale aj z celého radu predložených listinných dôkazov (viď bod 63. písm. b/, c/, d/ a e/ rozsudku okresného súdu).

25. Zhora uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo veci samej vecne správny, a preto ho podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

26. Za vecne správny odvolací súd považoval aj súvisiaci výrok o trovách konania, v zmysle ktorého okresný súd rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania, keďže v danom prípade vo veci samej nerozhodol ani v zmysle konečného návrhu žalobcu a ani žalovanej. K predmetnému odvolací súd dodáva, že v zmysle ustálenej súdnej praxe, za predchádzajúcej procesnoprávnej úpravy, bolo konanie o vyporiadanie BSM jedným z tých konaní, v rámci ktorého súdy častokrát vyslovovali, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa, pretože v týchto konaniach (a aj naďalej po prijatí novej procesnoprávnej úpravy) súd nie je viazaný návrhom strán sporu, môže rozhodnúť aj inak, ako navrhujú (§ 216 ods. 2 CSP), odvolací súd tiež nie je rozsahom odvolania viazaný (§ 379 písm. c/ CSP), pričom v konečnom dôsledku výsledok tohto konania je na prospech oboch strán. Práve z uvedených dôvodov spočívajúcich v predmete konania a v právnom záujme obidvoch sporových strán odvolací súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania (správne malo byť uvedené „odvolacieho“ konania), aj keď v odvolacom konaní bola inak úspešná žalovaná a v zmysle § 255 ods. 1 CSP by mala nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi (obdobne viď napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/56/2017 zo dňa 22.02.2018).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)